

BÓKA MÁRIA KÉT VERSE

MAGÁNY

Viaszként csordul magába,
égen virít, mint kankalin –
vázát évek száma rázza,
szeméből füstölög a kín.

Folytonos mint a vízmosás
beomlodozó partjai,
medre egyre mélyebbre ás,
bugyrát az éj sem oldja ki.

Verőfények villanása
zugfödelét kapirgálja –
a mézédés is felemás
csordulásig telt pohárba.

Beszivárgó kinti lárma
börtönébe jól bezárja,
pöröl, be nem áll a szája,
árnyékának magyarázna;
mintha valamitől fázna.

Palics, 2000

A NAP KAPUJA

Becsukódik
a nap kapuja,
sötétedik
fények udvara.

Éjét ejti
rád és elhiszed,
évelődik
a vég is veled.

És tovább lépsz
innen, ahova
visz a lábad
eszélős lova.

Követ a fény
mintha még volna –
éjszakával
beárnyékolva

Ne nézz hátra
csukottra vissza –
előtted hátha
megnyílik újra
a nap kapuja.

Palics, 2000 tavaszán